

VZW DIERENGELUK

Ontfermt zich over fretten en katten

Kittens, te klein voor het dierenasiel, of fretten, door hun eigenaar afgestaan, vinden onderdak in de huiskamer van Corie CARDON en Jean-Marie ROMMENS in Menen. Waar mogelijk zoekt de vzw Dierengeluk vervolgens een nieuwe thuis voor de dieren.



Deze kat had de niesziekte toen ze bij Dierengeluk terechtkwam. © vzw Dierengeluk

Jozefien VAN HUFFEL

„Hebt u uw portefeuille nog?” Terwijl ze poseert voor een foto, houdt Corie CARDON met een oog de albinofret in de gaten die rondloopt in de kamer. „Elke fret mag hier 's ochtends en 's avonds even vrij spelen”, legt ze uit. „Naast vrolijke jongens zijn het echter ook razend snelle dieven. Voor je het weet, zijn ze met een bankkaart weg. De buit verzamelen ze meestal onder de fauteuil. Dus, hebt u alles nog?”

Z e spelen dagelijks in dezelfde groepen, de fretten die verblijven bij vzw Dierengeluk. „Bepaalde fretten kunnen andere niet uitstaan”, legt Corie Cardon uit. „Wist je trouwens dat het solitaire dieren zijn? Soms zie je er twee of drie naast elkaar slapen. ‘Gezellig’, interpreteren wij. Dat de machtsverhoudingen in een groep de dieren ook ziek van de stress kunnen maken, zie je echter niet. Fretten zijn ontzettend stressgevoelig.”

Corie Cardon en haar echtgenoot Jean-Marie Rommens verdiepen zich al meer dan twintig jaar in de fret. „Aanvankelijk was ik vrijwilliger in het die-

renasiel in Zwevegem, een plek die ik toevallig ontdekte toen de hond van mijn schoonouders verloren liep”, vertelt Cardon. „Af en toe nam ik een dier tijdelijk mee naar huis, omdat het gekwetst was of te klein voor het asiel. Plotseling kon dat enkel nog als we een vzw oprichtten. We vonden het wat gek, met ons eigen huis als hoofdzetel, maar het kon. Ik volgde in die tijd ook een opleiding, eigenlijk bedoeld voor mensen die een dierenpension wilden openen, maar leerde vooral veel in het asiel. En toen we voor het eerst een fret onderdak boden, bleek dat er voor hen amper opvang bestaat.”

Vandaag houdt Dierengeluk zich ook bezig met katten. Samen met een tweede organisatie beheert de vzw bijvoorbeeld al acht jaar het zwerfkattenprogramma van de stad Menen. „Gemeenten moeten tegenwoordig een beleid hebben op dat vlak”, zegt Cardon. „Burgers melden de aanwezigheid van een zwerfkot bij ons en kunnen dan een vangkooi komen halen. Met geld van de stad wordt het dier dan gecastreerd of gesteriliseerd en gechipt. Daarna plaatsen we het terug. Sommige mensen klagen dan dat we de kat niet van de straat halen, maar dat heeft geen zin. Zodra één kat verdwijnt,

neemt een andere het vrijgekomen territorium in.” Het blijkt vooral belangrijk om de dieren prompt te melden, vóór ze zich voortplanten. „Vaak geven mensen een kat maandenlang te eten en hoeft het niet meer als er zich plotseling ook vijf kittens melden. Dan komt de reactie eigenlijk te laat.”

Voor de katten zet vzw Dierengeluk zich vooral lokaal in, maar de fretten die de organisatie opvangt, komen uit het hele land. „In de zomer krijgen we veel ontsnapte dieren binnen”, zegt Corie Cardon. „Een fret is snel. Zet een raam open en hij is weg. En denk maar niet dat hij vervolgens netjes terug naar huis komt. Hij glipt wel elders binnen als hij honger krijgt.”

Verloren fretten probeert Dierengeluk telkens aan de eigenaar terug te bezorgen. Net zo vaak springt de vzw echter in als een dier ergens weg moet. Dat kan na een echtscheiding zijn of een verhuizing, maar helaas ook vaak nadat mensen een fret in huis namen zonder te beschikken over toereikende informatie.

„Ik ken mensen die met hun fret op restaurant gaan. Het dier geeft geen kik”, zegt Jean-Marie Rommens. „Fretten zijn speels en grappig. Ze springen vrolijk door je huis, gaan op de kattenbak en komen gezellig bij je liggen. Tenminste, als ze getemd zijn. Een fret die niet opgevoed is, bijt hard en laat niet los. Eén keer zat ik een uur met mijn hand vast in de zetel. Ik probeerde een fret die zich daar verschanst had te vangen. Hij beet zich vast in mijn vinger en ik kon alleen maar wachten tot hij daar genoeg van had.”

„Een van de laatste fretten die we opvingen, werd bijvoorbeeld in de dierenwinkel verkocht als een dier van twee maanden oud”, vult Corie Cardon aan. „Het bleek acht maanden, bijna volwassen, en op geen enkele manier opgevoed. Je informeren vóór je iets

koop, is echt belangrijk. Alles wat je moet weten, vind je op het internet. Een fret is geen hamster of rat. Het is een huisdier én een roofdier en het kan tot tien jaar oud worden. Je kunt een fret ook ziek maken door onwetendheid, bijvoorbeeld als je niet weet dat je een vrouwelijk dier beter steriliseert, omdat het anders jarenlang telkens vruchtbaar wordt zonder te kunnen paren.”

„Als beginner neem je beter een oudere fret in huis die al tam is”

Bij Dierengeluk krijgt elke fret een ruime kooi, met een hangmat, een kattenbak en speeltjes. Twee keer daags maken Cardon en Rommens de kooien schoon. De dieren worden gecastreerd of gesteriliseerd, gevaccineerd en gechipt. Hoewel de fret nu minder populair is als huisdier dan twintig jaar geleden, kreeg vzw Dierengeluk vorig jaar negentien dieren binnen. Alles samen is dat een dure zaak. Gelukkig kan de vereniging jaarlijks rekenen op de opbrengst van een motortreffen en vindt ze geregeld mensen bereid om meter of peter van een dier te worden.

Als een fret er klaar voor is, gaat Dierengeluk op zoek naar een nieuwe thuis voor hem of haar. Ideaal is een huis waar het dier vrij mag rondlopen en het enige huisdier is. „Je verwijdert best ook alle bloempotten”, weet Rommens. „De mensen adopteren de fretten eerst veertien dagen op proef. Ook als er later een probleem opduikt, zijn ze hier in principe opnieuw welkom. Oude of zieke fretten vinden hier meestal hun laatste thuis, maar hen voortijdig laten inslapen, doen we nooit.”

Meer info via 056 51 04 39, via dierengeluk@skynet.be of op www.dierengeluk.be.



Dierengeluk brengt elke fret onder in een ruime kooi, met hangmat. © Jozefien Van Huffel